

[Glistrup]

på den problemstilling, som vi her beskæftiger os med.

Det, som de andre otte partier i Folketinget går rundt med, er jo den samme tankegang, som fortidens guldmagere, alkymisterne, havde. De tror, der findes en løsning på, hvordan vi kan finde en indkomstskat, som kan passe til nutidens samfund, som kan være retfærdig, og som kan virke samfundsmæssigt fornuftig. Det ganske klare svar på det spørgsmål er præcis det samme, som det var til alkymisterne i sin tid: nej! Det er en uløselig opgave at få en indkomstskat til at fungere på en blot nogenlunde hensigtsmæssig måde under nutidens forhold. Derfor kan man akkurat lige så godt indstille sig på én gang for alle, at vi skal til at afskaffe indkomstskatten.

Hr. Lykketoft fik sin første åbenbaring på Valborgaften i år, hvor han først opdagede, at man ikke kunne sondre mellem forretningsmæssige renter og private renter, og det fik han fastslået i sin redegørelse fra den 19. maj i år. Den statusrapport, vi nu har fået – og andet og mere er det beslutningsforslag, vi her behandler, ikke – om, hvordan hans videre tænkning har udviklet sig, har faktisk ikke ført ham noget som helst skridt frem, men han udvikler sig jo åbenbart i spring. Blot han dog kunne indse, at det eneste rigtige er, at man reformerer indkomstskatten ved at afskaffe den. Det er den eneste indkomstskattereform, der overhovedet er mulig at arbejde med i det komplicerede åbne samfund, som vi har i Danmark her i vor levetid.

Emmert Andersen (CD):

Af socialdemokratiets bemærkninger til nærværende beslutningsforslag fremgår det, at målsætningen er at skabe et skattesystem, der er enklere og mere effektivt, og som kan sikre en mere retfærdig byrdefordeling end den nuværende. Det er jo alt sammen ganske sympatisk, selv om mistanken ved læsningen hurtigt melder sig, om ikke der i stedet for skulle have stået: et skattesystem, der måske er enklere, der skaffer flere kroner i kassen, og som fortsætter indkomstudjævningen i Danmark. For er det enklere?

Jeg skal villigt indrømme, at forlængelsen af proportionalstrækket er sympatisk, og at gennemførelsen heraf givetvis vil medføre en betydelig forenkling.

Jeg skal også være den første til at stille mig velvillig over for forslaget om en gradvis forenkling af befordringsfradraget. Jeg sidder i et skatteråd, hvor vi på hvert eneste møde har befordringsfradraget til behandling. Ofte er vi ude i absurditeter som f. eks., om afstanden fra skatteydernes bopæl til nærmeste offentlige transportmiddel skal beregnes fra bagdøren eller fra fordøren, eller om det er til stationsområdet eller til toget, bageste eller forreste vogn, eller om fru Jensen kan nå at spæne fra linje 42 til 44, således at vi lige kan komme nogle minutter under to timers reglen. Én ting er sikkert: skal man have helt præcise oplysninger om bus- og togtider, skal man henvende sig til ligningskontoret. En sådan forenkling skal imidlertid ikke ske på automobilets bekostning til fordel for offentlige transportmidler.

Begrænsning i fradraget for repræsentationsudgifter kan vi ikke medvirke til. Dette forslag viser i virkeligheden et ringe kendskab til erhvervslivets vilkår og vil ikke gavn det. Det samme gælder for forslaget om fradraget for etableringskonti.

Forslaget om fjernelse af standardfradraget for ejerboliger er helt imod CDs opfattelse og bekræfter blot vor opfattelse af socialdemokratiets modstand mod ejerboligen.

Det var forenklingen, vi var ved. Jeg synes nok, at beregningerne for at finde den til-lægsskattepligtige indkomst ikke just opfylder dette formål.

Vil forslaget betyde bedre effektivitet? Bestemt ikke for de selvstændige erhvervsdrivende, hvilket jeg skal komme nærmere ind på i det følgende omkring den retfærdige byrdefordeling.

For det første må vi gå skarpt imod afskaffelsen af rentefradragsretten. Jeg må fastslå, at renteudgifter er omkostninger på lige fod med f. eks. lønningsomkostninger. Gennemførelsen af dette vil være en alvorlig belastning f. eks. for nystartede virksomheder, og det vil stærkt begrænse dannelsen af nye. Hvor er retfærdigheden her? For mange af vore yngre husejere kan det simpelt hen betyde en katastrofe. Jeg har også svært ved at se, hvordan vore børn og børnebørn nogen sinde kan erhverve egen bolig; men det er måske også det, der er meningen.

Forslaget om, at 7 pct. af værdien af fysiske erhvervsaktiver skal kunne fratrækkes i et eventuelt overskud, viser, at der opereres